

Guió original de Joan Sors
El Replà produccions per a
Transeduca
info@transeduca.com

Tel. 934 740 002

Veure tràiler i + info [aquí](#)

Mr. Bullying

Guió de Joan Sors

Guió original de Joan Sors
El Replà produccions per a
Transeduca
info@transeduca.com

Tel. 934 740 002

Veure tràiler i + info [aquí](#)

Repartiment

Actriu 1	Alba Grau
Actriu 2	Júlia Serra
Marta	Alba Grau
Laura	Júlia Serra

Introducció

(A l'escenari tan sols hi ha una caixa gran de cartró. Comença a sonar una música que ens porta a l'entrada de l'Alba i la Júlia.)

Alba:—	Marta
Júlia:—	Laura
Alba:—	La Marta és una brillant alumna d' ESO.
Júlia:—	La Laura brilla més per altres coses que no pels seus estudis.
Alba:—	La Marta sempre té bones notes.
Júlia:—	La Laura, simplement té notes.
Alba:—	La Marta és una noia afable...
Júlia:—	La Laura és una noia inestable...
Alba:—	La Marta es porta bé amb tots els seus companys.
Júlia:—	La Laura tan sols es porta bé amb el seu reduït grup d'amigues.
Alba:—	La Marta és sociable
Júlia:—	La Laura és reservada.
Alba:—	És adaptable.
Júlia:—	És controladora.
Alba:—	És apassionada.
Júlia:—	És impertorbable.
Alba:—	Acurada.
Júlia:—	Agressiva.

(Silenci. Es miren i a partir d'aquí l'Alba i la Júlia parlaran amb la veu de la Marta i de la Laura)

Alba:— Anem al mateix Institut.
Júlia:— Però no a la mateixa classe.
Alba:— Jo estic a primer.
Júlia:— I jo a segon.
Alba:— El meu pare va canviar de treball i...
Júlia:— Del meu pare, millor no en parlo...
Alba:— Vam venir a aquesta ciutat i em vaig matricular en aquest institut.
Júlia:— ... millor no parlo...
Alba:— Estic molt contenta perquè he encaixat molt bé amb els meus companys encara que sé que...
Júlia:— (Amb menyspreu) Ets la nova (Llum suau de transició)

Transició 1

Ambient sonor que suggereix el pas del temps. Entra a escena la Marta amb una gran caixa de cartró que situa al costat de la qual ja hi ha. Surt d'escena pel costat oposat. Torna a entrar pel mateix costat que ha sortit i col·loca una altra caixa de cartró al costat de les altres. Surt pel costat oposat que ha entrat. Cada vegada que col·loca una caixa diu la paraula “encaixa” amb un to d'orgull. Sona un timbre que indica que han finalitzat les classes per avui.

Escena 1

(Migdia. Sortida dels alumnes de l'institut. Entra la Marta a escena amb una motxilla i es dirigeix cap als globus blancs. Aquests globus representen a les seves amigues)

Marta:—

Estic molt contenta d'haver-vos conegut i us agraeixo molt que m'hàgiu acceptat com a amiga. Sóc superfeliç. És la meva primera setmana i ja tinc unes amigues meravelloses, a més de tenir uns profes boníssims, un “insti” amb unes instal·lacions molt modernes i... (Una companya li parla) Unes vistes magnífiques? No t'entenc María. (Parla la María i la Marta riu) Et refereixes al Xavier? (Riures) La veritat és que tenir al Xavier a la vista és gaudir d'unes magnífiques vistes. Està boníssim (Riures) Llàstima que és a segon, però no ens desanimem a veure si tenim sort i repeteix curs (Riures). Què us sembla si organitzem una festa per recaptar fons per al viatge de fi de curs? (Les amigues diuen que sí) Sí? Perfecte! Som un gran equip, però... Atenció! No hi ha gran equip sense grup de WhatsApp. Per tant, proposo crear immediatament un grup, és indispensable per poder estar sempre ben comunicades. Ara mateix ho faig (Agafa el mòbil per crear el grup) Quin nom li posem? Proposo que cadascuna digui un nom jo els apunto en paperets diferents. Els llanço a l'aire i una mà innocent agafa un paperet; i aquest serà el nom escollit per al nostre grup de WhatsApp. Us sembla bé? Perfecte. Comences tu, Susana. (La Susana diu el nom que li agradaria i la Marta l'apunta en una llibreta) “Les de primer al poder”. Ara el teu Lourdes (La Lourdes diu el nom que li agradaria i la Marta l'apunta) “Les Supernenes”. Gisela? (La Gisela diu el nom que li agradaria i la Marta l'apunta) “Les Buenorras”. (Riures). I ara jo: “Les MAUPS”. Millors Amigues Unides Per sempre. (Riures) I ara doblego els

paperets i... a volar (Llença els paperets a l'aire) I ara a veure quin serà la de la mà innocent (Ho fa a sort i li toca a ella). Vagi, quina responsabilitat. Som-hi. (Crea intriga i agafa un paper. L'obre i llegeix en veu alta). Atenció senyoretes, el nom del nostre grup de WhatsApp és... “Les Buenorras” (Riures mentre la Marta escriu el nom en el grup) Ufff!, és molt tard, segur que la meva mare ja m'estarà esperant. M'acompanyeu fins a la cantonada? Perfecte, de camí us vaig agregant al grup.

(La Marta surt d'escena portant-se els globus blancs. Mentre surten s'escolta el so d'agregar en WhatsApp.)

Escena 2

(És a la tarda. Entrada dels alumnes a l'institut. Entra la Laura amb les seves amigues representades per globus vermells)

Laura:—

Crec que aquesta tarda passaré de tot. Sí ties estic molt cansada. Cansada de no fer res (Riures). (Una amiga parla) Què? Això ho tinc més que superat. (Una amiga parla) Com faré els deures que ens demanen? Doncs m'enxampo a una “empollona” i l'obligo al fet que me'ls faci; i ja està, fàcil. Crec que aquest curs faré molts dies de vacances. Estic enfadada amb el món. (Parla una amiga) Doncs perquè aquest món és una gran caca que conté aquest institut que és una altra caca que conté uns professors que són unes caquetes amb cametes i ulls (Riures). Per cert, parlant de caques. Us heu assabentat que les de primer estan organitzant una festa per al seu viatge de fi de curs? Bé... les de primer, millor dit, quatre setciències que segons m'han dit es fan anomenar: el grup de les

“buenorras” (Una amiga parla) Sí, les coneixeu segur, són: La Gisela, La Susana, La Lourdes i una nova que es diu Marta. És una setciències de primera categoria, sap de tot; però ja li deixaré jo clar que l'única cosa que ha de saber és: que és la nova. Per quan estan organitzant la festa? (Parla una amiga) Per al mes que ve? Uiii quina pena, no hi podré anar (Parla una amiga) No tinc diners, però la veritat és que em sap tan greu fer-lis el lleig de no anar-hi, que he pensat: per què no et coles a la festa i així no els hi fas el lleig? I sabeu què? (Parlen les amigues) Això faré (Riures i timbre d'entrada a les classes) Noies els estudis us criden. Jo, com a bona amiga que sóc us acompanyo fins a la porta de “l’insti”, però allí, amb molta pena em separo de vosaltres, me’n vaig a fer un volt pels grans magatzems. Vaig a formar-me en moda. (La Laura surt d'escena acompanyada de les seves amigues)

Transició 2

Ambient sonor que suggereix el pas del temps. Entra a escena la Marta amb una gran caixa de cartró que situa al costat de la qual ja hi ha. Surt d'escena pel costat oposat. Torna a entrar pel mateix costat que ha sortit i col·loca una altra caixa de cartró al costat de les altres. Surt pel costat oposat que ha entrat. Cada vegada que col·loca una caixa diu la paraula “encaixa” amb un to d'orgull. Sona un timbre que indica que han finalitzat les classes per avui. La Laura col·loca en escena uns globus blancs inflats amb heli.

Escena 3

(Una setmana després a l'hora del pati. Entra la Marta amb les seves amigues. S'està menjant un entrepà)

Marta:— A veure noies, aquests dies he estat treballant en els preparatius de la festa i he fet llista de cosetes que hem de fer. Us sembla bé que us les llegeixi mentre esmorzem? (Les amigues parlen) Perfecte. Us les diré més o menys per ordre d'importància, de menor a major: Dissenyar els cartells, fer llista de les begudes que podem necessitar, buscar un Dj., parlar amb els altres cursos per informar-los de la festa, parlar amb el director per confirmar la sala on farem la festa, buscar companys voluntaris per ajudes i preparar el control d'entrades. Crec que això és tot el que ens queda pendent.

(Entra la Laura amb les seves amigues. Es col·loquen en el costat oposat de la Marta. La Laura porta un entrepà i el tira cap al fons de l'escenari)

Laura:— Tranquil·les en tinc un altre. (Parla una amiga) Sí el de Lola. (Parla una amiga) Nooo, l'hi he llevat. El meu era de mortadela i a mi la mortadela no m'agrada. (Mira de què és l'entrepà de Lola) Veus aquest sí que m'agrada, de xoriço. L'entrepà és de xoriço i jo sóc una "xoriça" (Riures) Ho sabia estem fets l'un per a l'altre.

Marta:— Susana, t'encarregues tu de dissenyar els cartells? (Parla la Susana) Perfecte. Lourdes, jo havia pensat que tu et podries encarregar del tema de les begudes. (Parla la Lourdes) Molt bé. Lourdes tu et podries encarregar de parlar amb el director i de buscar companys voluntaris i jo si us sembla bé m'encarrego del tema de les entrades i de parlar amb els altres cursos. (Parlen les amigues) Fantàstic doncs solament ens queda trobar un Dj, aquí noies com comprendreu no us puc ajudar, conec a poca gent. (Parla la Susana) T'encarregues

tu Susana? Doncs ara sí, anem “buenorras” totes a una (Riures)

Laura:—

(Mirant-les i fent burla) Anem “buenorras” totes a una. Millor dit, anem “tontorrones”, totes pendents d’una. Aquesta nova és una setciències, cada dia que passa em cau pitjor, porta un mes aquí i ja es pensa que és la líder de primer. I les altres són unes pallusses que es deixen engalipar per aquesta setciències.

Marta:—

(Parlant amb la Susana) No et preocupis amb els deures de mates. Aquesta tarda m'apropo a casa teva i t'ajudo a resoldre els dubtes que tinguis. (Bromejant) Ei, però jo no et faré els deures, els faràs tu (Parla la Susana) A tu, per ser la meva amiga. (Parla la Lourdes) Tu tampoc t'aclareixes, Lourdes. Bé doncs mireu, canvi de plans. Aquesta tarda podeu venir totes a casa meva i us ajudo a resoldre els dubtes que tingueu. Tracte fet.

(Timbre de final de pati. La Marta i les seves amigues suten d'escena)

Laura:—

Ara ho entenc tot, com que els hi fa els deures per això la tenen en un pedestal. Colla de falses. (La Laura parla mentre surt d'escena amb les seves amigues) “Buenorras” no, “falsorras” i “pedorras”.

Transició 3

Ambient sonor que suggereix el pas del temps. Entra a escena la Marta amb una gran caixa de cartró que situa al costat de la qual ja hi ha. Surt d'escena pel costat oposat. Torna a entrar pel mateix costat que ha sortit i col·loca una altra caixa de cartró al costat de les altres. Surt pel costat oposat que ha entrat. Cada vegada que col·loca una caixa diu la

paraula “encaixa” amb un to d'orgull. Sona un timbre que indica que han finalitzat les classes per avui.

Escena 4

(Unes setmanes després. És divendres a la tarda. Timbre de sortida. Surt la Marta amb les seves amigues)

Marta:—

Estic supernerviosa. (Parla una amiga) Si, sí està tot controladíssim però la festa és demà i si ens oblidem d'alguna cosa poc marge de maniobra tenim. (Parla una amiga) Al final el Dj. està confirmat? (Parla una amiga) Bé. Jo avui he enviat un recordatori a tots els alumnes de “l’insti”. És important que no us oblideu de demanar la clau de la sala al director. (Parla una amiga) Ja la tens? Sou les millors. Ah, i recordeu-vos d'endollar les neveres i també... (La tallen) Estic tranquil·la, estic tranquil·la, però heu d'entendre'm, el no poder estar ajudant-vos ni aquesta tarda ni demà al matí m'incomoda moltíssim, sóc conscient que us deixo molta feina per fer i això em posa molt dels nervis, però l'obligació és l'obligació, ara la meva àvia és el primer. (Parla una amiga) Avui està una mica millor, però la meva mare i jo ens quedem més tranquil·les si passem aquesta nit amb ella. Marxem ara, hi ha una hora de camí i la meva mare prefereix conduir de dia. (So WhatsApp del telèfon de la Marta) he de marxar, la meva mare m'està esperant. Qualsevol cosa m'envieu un missatge. (Parla una amiga) Gràcies, l'hi donaré de la vostra part. (La Marta surt d'escena corrent. Al moment entra la Laura i es dirigeix cap a les amigues de la Laura. Els parla)

Laura:—

Hola. Com esteu? (Responen) Preparades ja per la festa? (Responen) Com no he d'estar preparades si vosaltres sou de primer. (Parlen) Llavors sou amigues de la noia que ens va reunir l'altre dia per parlar-nos de la festa, que per cert ara no recordo el seu nom. (Parlen) La Marta, això ara recordo, la Marta. És nova crec. (Parlen) Es nota una mica (Parlen) En què es nota? Bé, sembla com si volgués que tothom estigui pendent d'ella. De la forma que parla sembla que vulgui donar-se-les de superior o alguna cosa així. (Parlen) Vosaltres la trobeu maquíssima. Bé, jo no dic que no ho sigui, jo dic el que sembla. Us dic més, l'altre dia quan va acabar d'explicar-nos com aniria la festa, com és normal la gent li preguntava coses i a mi se'm va ocórrer fer el comentari de: Quin feinada deu tenir organitzar una festa així. La sorpresa va ser quan em va respondre que: "molta, moltíssima i més si m'ho haig de fer gairebé tot jo sola" Una amiga meva li va dir, que no es creia que ningú l'ajudés i ella una altra vegada va respondre amb la mateixa actitud: "sí, tinc un grup que m'ajuda, però entre totes no fan ni mig cervell". (Parlen) Sí, això va dir, us ho juro pel meu pare que si és mentida que es mori ara mateix. Vaja, per les vostres cares veig que us heu quedat de pedra. A mi em va passar el mateix, em vaig quedar de pedra i vaig dir per a mi: vaja, com les gasta la nova. Quan va marxar, vaig pensar en les pobres companyes que l'estaven ajudant. Quina manera d'agrair-lis l'ajuda. Quina manera de menysprear l'esforç de les seves companyes que segur que era immens. (Parlen) Bé crec que tampoc és necessari arribar als insults, a la pobra pot ser que el fet de ser nova la superi. (Parlen) Què? Què vosaltres sou les que no feu mig cervell entre les tres? Ho sento, ho sento, ho sento. Jo no volia crear cap mal rotllo, solament era un comentari. Quina ficada de

pota, ho sento molt. Això em passa per parlar tant. De debò que no era la meva intenció molestar-vos ni vull, per favor, que us enfadeu amb ella. Les persones de vegades fem o diem coses que no sentim (Mentre parla la Laura va desinflant els globus, donant la sensació de que l'amistat entre elles i la Marta ha desaparegut. La Laura es queda sola a l'escenari) Doncs el que he dit: Si no és veritat que es mori el meu pare ara mateix. (Surt d'escena)

Transició 4

Ambient sonor que suggereix el pas del temps. Entra a escena la Marta amb una caixa de cartró que situa al costat de les altres. Surt d'escena pel costat oposat. Torna a entrar pel mateix costat que ha sortit i col·loca una altra caixa de cartró al costat de les altres. Surt pel costat oposat que ha entrat. Cada vegada que col·loca una caixa diu la paraula “encaixa” amb un to d'orgull.

Escena 5

(Dissabte a la tarda, és el dia de la festa. La Marta es dirigeix cap a la sala on es celebra la festa. Entra a escena fent una trucada per el mòbil)

Marta:—

És estrany, porto estona intentant parlar amb les meves amigues i no agafen el telèfon. Segur que ja han començat la festa i deuen tenir la música a tot drap. Enviaré un missatge pel grup a veure si a alguna li dóna per mirar el mòbil. Almenys que

sàpiguen que, encara que tard, ja estic aquí. (Envia un WhatsApp al grup) Bé ja està, així aquests deu minuts que em queden fins a arribar allí ja estic més tranquil·la. (Surt d'escena donant la volta per darrere de les caixes. Segueix donant tornades a les caixes simulant que va pel carrer. S'escolta el so d'entrada de missatge de WhatsApp) La Susana abandona el grup (Un altre so de WhatsApp) La Lourdes també (Un altre so de WhatsApp) I la Gisela. Què està passant? No entenc gens. (Surt d'escena corrent)

Transició 5

Ambient sonor que suggereix el pas del temps. Entra a escena la Marta amb una caixa de cartró que no encaixa.

Escena 6

(Sala on es celebra la festa. La Laura està ballant envoltada de globus vermells. En el costat oposat d'on està la Laura hi ha tres globus vermells. Entra la Marta corrent)

Marta:—

Em teniu molt preocupada. Porto mitja tarda intentant comunicar-me amb vosaltres i no hi ha manera. Podeu explicar-me per què heu sortit del grup de WhatsApp? (Parlen) Què? Què estaré millor

Veure tràiler i + info [aquí](#)

sola? Però, per què dius això? (Parlen) Què faré més feina? Però, per què dius...? (Parlen) Ja que entre totes no feu mig cervell? M'esteu gastant una broma, veritat? Doncs no em fa gens de gràcia, m'esteu posant molt nerviosa. (Un globus es va cap a la Laura) És una broma veritat? Susana, per favor diguem que passa. (Aquest globus també se'n va) Lourdes t'ho suplico explica'm que passa. (Parla i se'n va) Però jo no he dit res d'això, ho juro. Però com podeu creure que he dit una cosa així? Sou les meves amigues (La música puja el volum fins a tapar la veu de Marta. Totes ballen menys Marta que es queda immòbil) Sou les meves amigues, sou les meves amigues.

Transició 6

Ambient sonor que suggereix el pas del temps. Entra a escena la Marta amb una caixa de cartró que no encaixa.

Escena 7

(Una setmana després. Hora del pati. Obre la seva motxilla disposada a agafar la seva llibreta per repassar els deures que ha de presentar. Treu un entrepà. El desembolica del paper de plata, a la seva cara podem veure que li ve molt de gust molt menjar-se'l. Entra la Laura i es planta davant de la Marta)

Laura:— Hola

Marta:— Hola

Laura:— Saps qui sóc?

Marta:— Bé, et tinc vista de per aquí. Vas a segon veritat?

Laura:— Sí

Marta:— Estic encantada de conèixer-te. El meu nom és...

Laura:—

Marta

Marta:— Saps el meu nom?

Laura:— Clar, ets una noia molt famosa en el “insti”

Marta:— Famosa?

Laura:— Molt més que no pas jo, que porto més temps que tu per aquí.

Marta:— Doncs, la veritat, no sé perquè sóc famosa

Laura:— Doncs per parlar malament de les teves amigues

Marta:— Jo mai he parlat malament de les meves amigues.

Laura:— Elles no opinen el mateix.

Marta:— A les meves amigues no sé ni qui, ni què els han explicat però el que et puc assegurar és que jo no he parlat malament d'elles.

Laura:— Estan enfadadíssimes. No vegis el que diuen de tu.

Marta:— No poden dir res dolent, jo sempre m'he portat bé amb elles.

Laura:— Doncs sí que ho diuen sí. Que si ets una creguda... Que si vas de llesta... Que si vols tot el protagonisme... Que si tot això ho fas per captar l'atenció de Javier i deixar-les a elles en ridícul...

Marta:— Captar l'atenció d'en xavier?

Laura:— Això diuen

Marta:— Però si quan el veig em moro de vergonya.

Laura:— Està bo, eh?

Marta:— Bo no, el següent.

Laura:— Bé doncs que sàpigues que les teves amigues estan així tot el dia. Jo de tu parlaria amb elles per

aclarir el tema i que deixin de ficar-te merda a sobre.

Marta:— He intentat parlar amb elles però passen de mi. Ja no sé què fer.

Laura:— No et preocupis, jo també tinc a més de mig “insti” que no em parla. Sóc famosa com tu, però diferent

Marta:— Diferent?

Laura:— Sí, per altres coses.

Marta:— Quines coses?

Laura:— Bé, ja les aniràs descobrint. He de marxar.

Marta:— M'ha agradat molt parlar amb tu. Per cert Quin és el teu nom?

Laura:— Laura

Marta:— És un nom molt bonic.

Laura:— Sí, és un nom que no s'oblida en la vida. (Mirant l'entrepà de Marta) De què és l'entrepà?

Marta:— De gall d'indi

Laura:— De gall d'indi?

Marta:— Sí

Laura:— (L'hi lleva) Millor me'l menjo jo, tu estàs una miqueta passada de pes. Ens veiem

Marta:— (No sortint de la seva sorpresa) Adéu.

Transició 7

Ambient sonor que suggereix el pas del temps. Entra a escena la Marta, es para davant de la caixa que no encaixa intentant buscar solució. La Laura deixa un globus vermell en escena.

Escena 8

(Llum d'escena. Entra la Laura i es dirigeix cap al globus vermell, que representa a el Xavier)

Laura:—

Hola Xavier. Com estàs? (Parla) Me'n alegro molt. (Parla) Jo una mica atabalada (Parla) Bé ja saps, no et vull explicar la meva vida una altra vegada que al final també et cauré malament a tu també. (Parla) Ja ho sé, ho deia de broma. Saps aquella noia nova de primer. (Parla) La que va venir a classe a convence'ns que anéssim a la festa que feien els de primer. (Parla) Sí aquesta. Doncs és una setciències i mira no em cau bé i ja saps que quan a mi no em cau bé algú doncs té un problema. (Parla) Exacte, aquesta comença a tenir-los i aquí és on entres tu. (Parla) No, no et ficaré en cap embolic. Tan sols has de fer-me un petit favor. (Parla) És molt senzill, vull fer-li una petita broma. (Parla) No em passaré, tranquil. (Parla) Mira es tracta que tu li facis una trucada convidant-la al cinema, quedes amb ella i després no et presentes. (Parla) Tranquil que no li farem cap mal. (Parla) No, no li agrades, és ximple fins i tot per això. Però acceptarà, tan sols sigui per poder presumir davant de les seves companyes de curs i donar enveja a les seves amigues, no veus que és una setciències que vol ser més que ningú. (Silenci) Va si us plau, fes-me aquest favor. Va "porfi", ajuda'm i et juro que no et demano res més. (Parla) Bé, gràcies. Jo ja t'avisaré quan calgui fer-ho i tranquil que serà una broma light.

Transició 8

Ambient sonor que suggereix el pas del temps. Entra a escena la Marta es para davant de la caixa que no encaixa intentant buscar solució.

Escena 9

(Entra la Marta molt nerviosa, buscant entre les caixes.)

Marta:— No entenc res. A veure, m'he assegut, he deixat la motxilla exactament... aquí i me posat a esmorzar. Si algú l'hagués tocat jo m'hagués adonat, per tant, és impossible que hagi desaparegut d'aquí com també és impossible que desapareguin coses de la meva motxilla per art de màgia. Doncs, tinc un bon problema, haig de lliurar-los a la propera classe. I ara què faig? Espero que la "profe" em cregui.

(Entra la Laura a escena amb les seves amigues)

Laura:— Hola

Marta:— Hola

Laura:— Com estàs?

Marta:— Doncs preocupada i desconcertada

Laura:— Què t'ha passat?

Marta:— Doncs que en aquest institut últimament passen coses molt rares.

Laura:— Coses molt rares? No t'entenc

Marta:— M'ha desaparegut el treball de geografia i història que havia de presentar avui.

Laura:— Insinues que algú te l'ha robat?

Marta:— No ho insinuo, no, ho afirmo.

Laura:— Aquesta afirmació és molt greu.

Marta:— Doncs el meu treball no té cames per sortir corrents de la meva motxilla.

Laura:— Potser te l'has deixat a casa, de vegades passa

Marta:— No, a primera hora l'he estat revisant i l'he tornat a deixar q la motxilla.

Laura:— És estrany, en aquest "insti" no acostumen passar coses d'aquestes.

Marta:— Porto dues hores escalfant-me el cap per veure si recordo on puc haver-lo extraviat.

Laura:— Doncs no t'escalfis més el cap, segur que apareixeran. Pots donar-me alguna pista de com era el teu treball?

Marta:— Era grandària foli i estava enquadernat amb unes tapes vermelles.

Laura:— Unes tapes vermelles?

Marta:— Sí. L'has vist?

Laura:— Sí, crec que sí. Casualment m'he trobat això a terra i com que era amb tapes vermelles, que és el meu color preferit, ho he recollit (Treu el treball trencat en mil trossos. L'hi lliura. Marta es queda atemorida)

Marta:— El meu treball... destrossat.

Laura:— Sí. És una llàstima, no? (Riures) Però tranquil·la que com que tu ets una noia molt llesta segur que el tornaràs a tenir fet en un minut. (Riures. Surt d'escena amb les seves amigues. La Marta es queda agenollada en el sòl intentant recompondre el treball com si d'un puzle es tractés)

Transició 9

Ambient sonor que suggereix el pas del temps. Entra a escena la Marta amb unes caixes més petites intentant encaixar-les en el mur, però al no encaixar les deixa en el sòl com si fossin pedres. Al final de la seqüència entra la Laura i amaga alguna cosa sota una de les caixes.

Escena 10

(Se senten riures. Entra la Marta molt enfadada)

Marta:—

Feu el favor de retornar-me el meu mòbil. Ja començo a estar cansada de les vostres brometes. Us adverteixo que si no apareix immediatament vaig al despatx de la directora i li explico totes les ximpleries que esteu fent. Contaré fins a deu. Deu, nou, vuit, set, sis, cinc, quatre, tres, dos, un, zero. Molt bé, no m'agrada ser xivata, però vosaltres us ho heu buscat. Me'n vaig a veure a la directora. (Sona un mòbil, dos o tres tons i es talla. La Marta s'atura i el busca, però no sap on està. Es veu clarament que qui està fent la trucada és la Laura) Ja està bé. Retorneu-me el mòbil si us plau. He rebut una trucada i pot tractar-se de quelcom important (Segueix buscant mentre veiem com la Laura fa una trucada amb el seu mòbil)

Laura:—

Hola Xavier, ara és el moment. (Parla) Trigarà una mica a despenjar. Després t'explico.

Marta:—

Sé que està amagat per aquí i el trobaré. (Torna a sonar el mòbil de la Marta. La Marta el busca i les amigues de la Laura que han entrat en escena amb ella la van guiant dient-li "fred" "Calent". El telèfon segueix sonant fins que la Marta el troba) Sí. Xav... (És el Xavier. La Marta s'aparta per tenir més

intimitat) Xavier, hola (Parla) Bé, molt bé. I tu?
(Parla) Me'n alegro. (Parla) Què vols quedar amb mi? (Parla) Ah, per comentar-me unes cosetes d'un treball d'història. (Parla) No... no, de debò no és molèstia, de debò. (Parla) Gràcies ets molt amable. (Parla) Vols, que anem al cinema aquest diumenge? (Parla) Clar, així ja m'ho expliques i el dilluns podem començar amb el treball. (Parla) Sí, crec que és una bona idea. (Parla) M'és igual la pel·lícula, bé no m'és igual, volia dir que tria-la tu, segur que triaràs bé. (Parla) Val, a les sis. (Parla) Sí, conec el lloc. (Parla) Doncs, fins el diumenge. (Queda perplexa) No m'ho puc creure. Jo al cinema amb el Xavier. Mare meva m'he quedat de pedra. (La Marta surt d'escena. La Laura surt d'on estava amagada observant-la.)

Laura:— Ingènua

(Sona el mòbil de la Laura)

Hola, mare (Parla) Què passa? (Parla) Per què plores? (Parla) M'esperes a casa de la tieta Mari. Però què ha passat? (Parla) Una altra vegada? (Parla) Ho sabia, t'ho vaig dir mare, t'ho vaig dir (Parla) No, no et vol, no ens vol. (Parla) Anem a casa de la tieta Mari, però a la nostra casa no hi tornem fins que hagi desaparegut de les nostres vides. (Plora de ràbia) T'assabentes mare, t'assabentes d'una punyetera vegada. És un... i no vull que el vegis més. T'assabentes, t'assabentes! (Parla. La Laura plora desconsolada) Jo no vull que et faci mal mare, no vull que et faci mal, no vull que et faci mal. (Parla) Estic bé, tranquil·la estic bé. (Parla) Aniré a casa a recollir les nostres coses... (Parla) A mi no em fa por aquest desgraciat... (Parla) Està bé, no aniré. (Parla) Ens

veiem en una estona. (Parla) Un petó. (Plora desconsoladament) Ets un... tant de bo et moris.

(Entra a escena la Marta)

Marta:— Però, Laura què et passa?

Laura:— (S'aixeca amb orgull) Res

Marta:— Però estàs plorant...

Laura:— És que se m'ha mort el gat. (Fosc)

Escena 11

(Entra en escena la Marta, molt bé pentinada i amb els llavis pintats. L'escena transcorrerà amb una base musical que en algun moment s'accelerarà per marcar el pas del temps)

Marta:— (Mira el mòbil) Les cinc cinquanta-vuit. Laura ets superpuntual. (Va mirant a veure si veu a el Xavier) Espero que s'adoni que m'he pintat els llavis. Mai ho havia fet, però crec que l'ocasió ho mereix. Per parlar d'història cal anar sempre ben maca i més si la història es diu Xavier (Riu nerviosa. Torna a mirar el mòbil) Les sis en punt. (Mira a veure si el veu venir) Ja deuria d'estar aquí. No sé quina pel·lícula voldrà veure, però la sessió comença a dos quarts de set. (Mira a veure si el veu venir, la música s'accelera i la Marta accelera els seus moviments. Aquestes seqüències ràpides tindran una durada d'uns tres segons. La Marta torna a estar mirant el seu mòbil) Un quart de set, bé de vegades el transport públic té problemes. (Seqüència ràpida. Torna a mirar el mòbil) Dos

quarts de set. Evidentment ja no arribem a la sessió de les de dos quarts de set. No passa res, estic segura que no trigarà gaire. Si no anem al cinema no passa res, podem prendre'ns alguna cosa i parlar del treball d'història. (Seqüència ràpida. Mira el mòbil) Les set. Ja no trigarà en arribar, els nois sempre han tingut fama de ser poc puntuals. (Seqüència ràpida. Mira el mòbil) Dos quarts de vuit. Segur que hi ha vaga de transport públic. (Seqüència ràpida. Mira el mòbil) Dos quarts de nou. Li haurà passat alguna cosa? No sé fer-li una trucada. No m'agrada ser pesada, però crec que la trucada està justificada. (Truca al Xavier. Salta la bústia de veu, però el missatge gravat no és amb la veu d'en Xavier sinó la veu de la Laura)

Off Laura:—

Aquesta és la bústia de veu d'en Xavier. En aquests moments, ni en d'altres en Xavier podrà atendre't, Marta. Està molt ocupat amb la seva amiga Laura, és a dir amb una servidora. I perquè no perdís el temps, t'aconsello que vagis a la sessió de les nou i que compres una entrada per: "Mai m'oblidis". T'agradarà. (La Marta talla la trucada)

(La música creix. Es comencen a escoltar riures de fons que van creixent. En les caixes de cartró es visualitzen insults i la Marta cau al terra de genolls plorant desconsoladament. La música desapareix bruscament)

Marta:—

Per què? (Fosc)

Escena 12

(L'Alba i la Júlia entren a escena com actrius)

Alba:— El terme teatre procedeix del grec “theatrón”, que pot traduir-se com: “L'espai o el lloc per a la contemplació”

Júlia:— El teatre com a disciplina artística va néixer per la necessitat de l'home de representar-se a si mateix i al seu entorn.

Alba:— El teatre és la primera de les arts que s'enfronta amb el no-res, les ombres i el silenci

Júlia:— Perquè sorgeixi la paraula, el moviment, les llums i la vida.

Alba:— El teatre commou

Júlia:— Il·lumina

Alba:— Incomoda

Júlia:— Pertorba

Alba:— Exalta

Júlia:— Revela

Alba:— Provoca

Júlia:— Transgredeix.

Alba:— El teatre és una conversa compartida amb la societat.

Alba:— El teatre ajuda a acceptar a “L'altre” tal qual és.

Júlia:— El teatre és vida

Júlia:— I la vida és teatre

Alba:— Tots nosaltres estructurem les nostres relacions en la vida quotidiana, inconscientment, d'una forma teatral:

Júlia:— L'ús de l'espai

Alba:— El llenguatge del cos

Júlia:— L'elecció de les paraules

Alba:— La modulació de les veus

Júlia:— La confrontació d'idees

Alba:— Les passions.

Júlia:— Tot el que fem en l'escenari ho fem sempre en les nostres vides.

Alba:— Nosaltres som teatre!

Júlia:— I una de les principals funcions del teatre és donar visibilitat a aquelles coses que passen en la nostra vida, on els actors sou vosaltres; els espectadors

Alba: El teatre ens ajuda a veure aquelles situacions que ressalten als ulls però que som incapaços de veure tot i que estem tan acostumats a mirar-les.

Júlia:— El que ens és familiar es converteix en invisible.

Alba:— Nosaltres com actrius que som, hem explicat una història que per desgràcia es repeteix i es repeteix de diferents maneres en la nostra societat.

Júlia:— L'hem explicat en el nostre espai

Alba:— Amb la nostra gestualitat

Júlia:— Amb les nostres paraules

Alba:— Amb les nostres veus

Júlia:— Però nosaltres, com a actrius que som, no tenim final per a la nostra història.

Alba:— Per tant, apagarem les llums, recollirem les nostres caixes, pujarem a la furgoneta i continuarem la gira...

Júlia:— Com si res hagués passat.

Alba:— Però marxarem amb el convenciment que vosaltres, en el vostre espai

Júlia:— Amb la vostra gestualitat
Alba:— Amb les vostres paraules
Júlia:— I amb les vostres veus
Alba:— Trobareu un final per aquesta història
Júlia:— La nostra història
Alba:— La vostra història